

Hier is iets faliekant mis

Parkeerplaats voor vrachtverkeer op de Tweede Maasvlakte bij Rotterdam.

Avond.

Schraal neonlicht beet zich vast in een Volvo-truck met aanhanger. Het waaide. Een plastic koffiebeker klepperde mee in de wind, het was het enige geluid op deze frisse juniavond.

Achter de parking een zee van licht, de bijna eindeloze havens. De veertig kilometer lange rede van Rotterdam, het grootste continubedrijf van Europa. Schepen volgestouwd met techniek, olie, graan en wat niet meer, leggen hier dagelijks aan. Ook met waar die Nederland liever ver buitengaats houdt: drugs. Criminelen sluizen via de Rotterdamse havens jaarlijks voor tonnen aan verslavende middelen door. Wie het spul snel, vooral ongezien, de havens uit krijgt, profiteert ervan. Hun trawanten? Havenpersoneel, corrupte douaniers, politieagenten... Natuurlijk, jaarlijks worden er tienduizenden kilo's dope onderschept en vernietigd, maar het grootste deel belandt op straat, waar het miljoenen euro's opbrengt. Geld dat verdwijnt in de zakken van criminelen.

De diepe bas van een scheepstoeter haalde vrachtwagenchauffeur Sjaak Onnegieter uit zijn denkwereld. Door de voorruit zag hij in de verte de forse achtersteven van een olietanker verdwijnen naar zee. Dan weer een diepe bas, die doortrok tot in zijn maag. Het gesluierde Mariabeeldje op het dashboard, gekregen van zijn vrouw ter bescherming tegen ongelukken, tikte met haar plastic hoofd tegen de voorruit.

Naar welk land gaat 'ie? vroeg hij zich af. Zuid-Amerika, het Verre Oosten of ...? In de zijspiegel verschenen twee scherpe lichten, de koplampen van een auto die opzij van de combinatie stopte. Een zijdeur zwaaide open. Even later waterde Cor Baltus wijdbeens tussen het stugge helmgras. De wind dwong hem secuur te richten, wilde hij zijn broek droog houden.

De dertiger staaide naar de uitgestrekte lichtkoepel boven het havengebied. Grijze rook uit de kolencentrale dreef naar zee. Genoegzaam snoof hij de zoutige lucht vermengd met een ijle dieselgeur diep in zich op. Zo is het goed, dacht hij, ik ben weer thuis.

'Hé, opschieten!' Driftig wenkte Onne Hahn, de chauffeur van de Audi, hem.

‘Ja, ja,’ mompelde Cor, ‘rustig aan, man.’ Teruglopend naar de auto ritste ‘ie met een stevige haal zijn gulp dicht. Terwijl hij naast Onne op het leer van de passagiersstoel schoof, knikte hij naar de Volvo-truck. ‘Dat is ‘m,’ zei hij.

‘Ja, weet ik, en waar blijft die lul?’

Hahn wachtte niet op antwoord. Driftig knipperde hij tweemaal met het grootlicht. Sjaak kwam uit de cabine, liep naar de Audi, nam plaats op de achterbank. Hij was zenuwachtig. Met licht trillende hand nam hij de envelop van Cor aan. Vroeg: ‘Is alles goed geregeld? Ja, toch?’ Er zat een beving in zijn stem. ‘Hé, ze halen me toch niet door de scanner daar, hè?’

‘Rustig Sjaak, alles is oké,’ verzekerde Cor. ‘Gewoon naar binnen gaan, alledaags praatje maken... God, man je kent ‘t nou toch wel, net als toen naar Leuven. Dat ging toch ook goed? ‘t Stelde geen reet voor, nu hetzelfde. Verdien je veel euro’s mee, man. Ja, toch? Nou, na het laden rij je weg. Je weet ‘t: richting Tilburg. Stoppen op die parkeerplaats. Je weet welke, toch?’

Sjaak knikte. ‘De Leikant. Schijnen homo’s te zitten.’

Cor trok zijn schouders op. ‘Hoef jij je niks van aan te trekken. Ons contact neemt ‘t daar over. Begrepen?’

‘Ja.’

De envelop met tien biljetten van vijfhonderd euro verdween in Sjaaks binnenzak. Hij stapte uit, liet een afgemeten doei horen en klom weer in de truckcabine. Een ronkende trilling trok door de combinatie. De truck reed naar een van de containerterminals waar een portier de papieren checkte en gelaten knikte. ‘Doorrij’en.’

Sjaak sloot achteraan in een lange rij vrachtwagens. Langs de ka lagen gigantische containerschepen. Hijskranen zo hoog als flatgebouwen takelden in vloeiend tempo de enorme containers van de dekken.

Groen licht. Sjaak parkeerde de truck naast een rij hoog opgestapelde zeecontainers, die op de wekenlange reizen geteisterd waren door striemende zeewind en zout. Het weerbarstig staal stak hoog boven de combinatie uit. Algauw gaf een havenarbeider het sein: verder rijden.

De vrachtwagen trok op. Hij manoeuvreerde de aanhanger in de juiste positie. Een grote heftruck zette een zeecontainer op de lader. Stalen grijpers klemde de twaalf meter lange metalen kist vast op het chassis. Een douanier sprong op de treeplank, hij zette een krabbel en een stempel op de vrachtbrief. ‘Goeie reis.’

Alles ging hier op snelheid, geen tijd voor een gesprek. Sjaak startte de diesel, reed onder tientallen neonlichten door en met een ruime boog om de scanner heen, die juist een truck met Bulgaars kenteken opslurpte. 'Vaarwel haven,' murmelde hij.

Ontspannen lachen kon hij pas op de Moerdijkbrug. Zo gemakkelijk was het dus. Straks die nieuwe keuken kopen. Een grote last viel van zijn schouders.

Die knapen hebben het goed voor elkaar, dacht Sjaak. Mijn God, wanneer die container helemaal vol zit, levert 'ie zo een paar miljoen op. Een kilo coke, wist hij, doet op straat zo veertig- à vijftigduizend euro. Hoeveel kilo zou erin zitten? 'Toe maar,' riep 'ie, 'toe maar, holy Jesus!'

Hij kon het maar moeilijk geloven. Mijn God, die lui zijn in no time multimiljonair. Verdomme, mij betalen ze veel te weinig, dacht hij, niet zonder spijt dat hij deze activiteiten nooit zelf had uitgedacht. Hij voelde zich een slaaf, was gewoon hun postbode. Pijnlijk. Toch konden ze niet zonder hem. Dat stelde hem gerust.

In de linkerzijspiegel dook blauw zwaailicht op. Politie of ambulance? Zijn gezicht verstrakte. De wagen schoot voorbij. Het blauwe licht weerkaatste tegen de vangrail. Politie. Even vergat hij zijn goede humeur, maar 't keerde prompt terug bij het verdwijnen van het zwaailicht.

Op dit uur was het doodstil op parkeerplaats De Leikant. Er stonden een paar auto's. Homo's? Sjaak parkeerde een eind bij ze vandaan. Veel meer dan zitten en kijken naar de nu rustige A 58 zat er niet in. Hij rekte zich uit en probeerde te ontspannen.

Het duurde niet lang of voor de truck stopte een zwarte Mercedes S-coupé. De lange bestuurder, Sjaak schatte hem op bijna twee meter, stapte uit. Met kordate tred stapte de man op de truck af. Ondertussen schoof de rijder van de lange lenig als een aap achter het stuur van de sportwagen.

Met een ruk opende de lange de deur van de cabine, klom soepel naar binnen, waarbij hij Sjaak hardhandig opzij duwde. 'Opzij, klootzak.'

Sjaak wilde iets zeggen.

'Hou je bek!'

De Mercedes stoof weg. De lange startte de truck. Ze reden de stille snelweg op, gingen er bij de eerste afrit weer af, vervolgden de rit over een rijksweg door uitgestrekt boerenland. Enkele kilometers na een varkenshouderij draaide de lange scherp een zandweg in. De wielen van de truck zouden hier gemakkelijk kunnen verzuipen in het rulle zand.

Sjaak kreeg er klamme handen van. Hij wilde er iets van zeggen, maar de lange keek hem zo vuil aan dat hij het achterwege liet.

De combinatie stopte op een bemost betonnen plateau naast een vervallen boerderij. De zwarte sportwagen stond er ook, geparkeerd onder een houten afdak dat er bijzonder gammel uitzag.

Twee mannen, elk bewapend met een pistoolmitrailleur, liepen op de wagen af. Terwijl de lange uitstapte, hoorde Sjaak een van de kerels iets zeggen over de code van de container. In het voorbijgaan gaf de kerel de lange een laptop.

Nou en of, de code werkte. De kerels haalden de container, die vol zat met houtproducten voor de vervaardiging van papier, in wel heel korte tijd leeg. Maar nee, niet alles ging eruit, alleen waar die ze nodig hadden voor hun lab. Kortom, alles dat geschikt was voor de bereiding van wonderschone dromen: geen coke, maar grondstoffen voor de partydrug XTC. In de vervallen boerderij werd het spul verwerkt tot pillen in allerlei vormen en kleuren, waarna de straathandel ruim baan kreeg. Ze creëerden bedrieglijke dromen, die het merendeel van de gebruikers in een bodemloze put vol ellende stortten.

Sjaak moest ineens denken aan die broodmagere hoer, haar buik een lap geribbeld vlees, de geboortestriemen van haar twee kinderen. Onne had haar een 'cadeautje voor een vriendendienst' genoemd, maar van neuken was niets gekomen. Ze bieste van hem honderd euro, waarvoor ze op straat coke kocht. Die smolt ze op een lepel, goot er een beetje citroensap en wat water over, zoog het borrelende goedje op met een injectienaald die ze daarna diep in haar bovenarm dreef. In no time vervlogen al haar angsten, al haar zorgen, evenals haar lust. Op dat moment verkeerde ze in een cocon van overdadige, maar onechte gelukzaligheid.

Bij de vervallen boerderij durfde Sjaak geen vinger te verroeren uit angst te verdwijnen in de gierput. Zijn longen pompten elke luchtteug kort en snel in het rond.

'Jij bent dood als je hier één woord tegen anderen over zegt. Begrepen?' De lange keek hem strak aan, één wijsvinger recht omhoog: 'Eén woord,' blafte hij, en maakte met de zijkant van zijn hand een korte snij beweging langs zijn hals. Sjaak knikte. Daarop ontspande de lange en gaf hem een klap op de schouder. 'Ga en rij veilig. Tot de volgende keer.'

Op de snelweg naar Koblenz, waar de afleverlocatie van de container was, haalde Sjaak opgelucht adem. Gelukt! Moe? Ja, maar om nou weer te stoppen...? Nee, daar zag hij toch maar vanaf.

Acht ritten later wilde hij van het containeravontuur af. De politie controleerde inmiddels een stuk intensiever. De moed zonk Sjaak in de schoenen. Tegen de negende trip zei hij nee.

Niet lang daarna stond de lange bij de basisschool van Sjaaks 8-jarig dochtertje Liese. Hij ving het kind op en vertelde haar hoe trots hij was op haar pa. 'Vertel je papa maar dat ik hem graag wil ontmoeten.' Hij gaf haar een cadeautje, een knalrood halsdoekje, strak om haar hals. Bij het zien ervan schrok Sjaak zich rot, maar weigerde contact op te nemen met de lange.

Op een vrieskoude ochtend in januari stak de afgesneden kop van Toetsie, Lieses kat, uit de gril van de Volvo. De wijd opengesperde, gebroken ogen keken Sjaak star aan. Hij gaf op. Belde de lange en deed de rit.

Halverwege de herfst van 1998 stopten de oproepen voor drugsritten. De spanning viel van Sjaaks schouders. 't Was jammer dat extra geld te missen, maar aan de andere kant kon 't hem ook geen barst schelen. Hij had van al die onfris verdiende centen zijn huis keurig opgeknapt en ook nog vakantie gevierd. 't Was goed zo. Of toch niet? Laat in de zomer van '99 kreeg hij ineens zin om naar die boerderij in Brabant te rijden. Bestond die nog?

Sjaak sloeg in zijn Toyota de zandweg in. Op de plek van de boerderij zag hij – vreemd, maar niet tot zijn verbazing - geen gebouw meer staan, wel nieuw aangeplante, minstens twee meter hoge dennen. Hij stapte uit. Liep over de licht verende bosgrond, waaruit verroeste stukken blik staken. De grond lag bezaaid met ruw doorgesneden grijze stukken elektriciteitskabel en kleine metaaldelen, aan sommige zaten warrige stukjes beton. Onder de bladeren vond hij resten van de betonnen plaat waarop destijds zijn truck had gestaan.

In de schaduw van een aangrenzend beukenbos viel hem een man in blauw spijkerpak op. Bewegingloos stond de man naar hem te kijken. Toen de man wist dat hij gezien was, kwam hij langzaam Sjaaks kant op, een dubbelloops jachtgeweer stevig in de hand. 'Zoek je iets?' vroeg hij op afstand met snijdende stem.

'Neu,' zei Sjaak. 'k Was hier eerder, toen stond er een boerderij. 't Is

behoorlijk veranderd, niet?’

De jager, zoals Sjaak hem zag, knikte minzaam en haalde luid zijn neus op. Hij spoog een dikke klodder geel slijm op de grond. ‘Ja, die boerderij was van mijn lang overleden neef. Hij vererfde ‘m aan mij. Ik verhuurde de boel aan een kerel die hier op ‘n andere manier varkens hield dan ik verwacht had.’

Er viel een korte stilte. Ineens vroeg de man vinnig: ‘Jij kent dit, maar jij bent niet van hier, hè? Waarom ben je hier?’

Sjaak keek de jager recht in de ogen. Hij las er gevaar in, er walmde een onbedwingbare en bovenal onberekenbare macht uit op. Met een flukse beweging sloeg hij een dikke bromvlieg weg bij zijn voorhoofd. Diep van binnen groeide spijt dat hij helemaal uit Vlaardingenvan naar hier was gekomen om te moeten antwoorden op de wel heel vervelende vragen van een duister persoon.

‘Wat ik hier moet? O, niets, gewoon nieuwsgierigheid, om nog eens te zien hoe het nu is,’ zei hij nonchalant.

‘Nieuwsgierig, ja, ja. Hoorde jij misschien bij die lui die hier voor alle ellende gezorgd hebben, hè? Was jij daarbij betrokken? Bij die verdorven lui? Nou?’

‘Ik..?’

‘Ja, jij.’

Voor Sjaak antwoord kon geven, stak de jager de loop van het jachtgeweer kwaadaardig in zijn richting. Met schorre, overslaande stem schreeuwde hij: ‘Als jij niet heel gauw in je auto stapt, schiet ik je kop van je romp. Opschieten, jij hebt hier helemaal niks te zoeken! Mijn hele boerderij hebben ze naar de kloten geholpen, daaraan ben jij misschien wel medeschuldig. Weg!’

Sjaak draaide zich om. Liep snel, maar begon hard te rennen toen de jager achter hem aankwam.

‘Vuile smeerlap!’ riep de jager, bukte zich, griste een kluit aarde met verdord gras van de grond en raakte Sjaak daarmee pijnlijk op zijn rug. Sjaak startte de auto en stoof weg, een stofwolk achterlatend. De jager vervaagde in het opwarrelend gruis. Eenmaal op de verharde weg beloofde Sjaak zichzelf plichtig daar nooit meer terug te keren.

Uit nieuwsgierigheid naar wat daar was voorgevallen, ondernam hij in de dagen daarna een speurtocht op het internet. Volgens de regionale pers was er bij Tilburg een lab voor de vervaardiging van amfetamine en XTC-tabletten ontmanteld. De zaak kwam in 1998 aan het rollen na een

houseparty in Tilburg. Na een 112-oproep was daar een team van artsen gearriveerd voor medische noodhulp aan een paar hiphoppers die door XTC-gebruik kampten met hart- en ademhalingsproblemen. Een veiligheidsman op de party verklaarde waar de drugs vandaan kwamen, ja uit de buurt, maar van waar precies bleef op dat moment onduidelijk. De politie Brabant Zuidoost zette een researchteam op de zaak.

Gaande het onderzoek kwamen drie verdachte locaties in beeld, één daarvan was een oude boerderij in de buurt van Nieuwkerk. Rechercheur Wim Arnolds fietste er op een late ochtend in november langs. Vanaf de zolder op de sjofele nering werd hij gespot door een bewaker, die de boel vanachter een raam in de smiezen hield. Op het moment dat Arnolds voorbijkwam, zijn kleine fotocamera tevoorschijn haalde en knipte, verstuurde de man op de zolder een waarschuwende sms aan de lange. Die aarzelde geen moment en informeerde de bewaker die via zijn *handy* direct Wilco, 'het betonblok', zoals zijn bijnaam luidde, inseinde. Wilco, breedgeschouderd, een voormalig bokser en ex-commando, voorzien van een fors gespierd lijf met een keur aan tatoeages, hield de boerderij vanuit het bos in de gaten. Hij stond tot aan zijn schouders in een diepe kuil en was aan het zicht onttrokken door een donkergroen camouflagepak. Zijn *handy* trilde, een sms: Kerel op fiets, aanhouden!

Na een foto van de boerderij gemaakt te hebben, fietste Arnolds doodgemoedereerd verder tot ineens die enorme kerel in camouflagepak voor zijn sportfiets opdook.

'Camera,' commandeerde Wilco.

'Zeg, ben jij nou ...' Wilco gaf hem een klap in zijn gezicht en drukte de punt van zijn bajonet tegen Arnolds' keel. Met een van pijn en angst vertrokken gezicht haalde de rechercheur de kleine Nikon uit zijn broekzak.

'Leuk dingetje,' zei Wilco zacht. 'Vertel, waarom maak je foto's, dit is privéterrein?'

Even stond Arnolds met zijn mond vol tanden.

'Nou...?'

Voor Arnolds iets kon zeggen, arriveerde vanuit het bos een terreinwagen. Zonder nog op antwoord te wachten, duwde Wilco de politieman in de achterbak. Tijdens de rit terug naar de boerderij voelde Arnolds elke hobbel in het bospad.

Binnen haalden twee potige kerels zijn zakken leeg. Aandachtig keken ze naar zijn identiteitskaart.

‘Uitkleden!’, gelastte een van hen.

Tegen zijn zin trok Wim zijn jas uit en ontdeed zich van zijn trui.

‘Opschieten!’

Daar stond hij, naakt. Op een van zijn schouders stond de getatoeëerde naam van zijn vrouw Jeanne, met wie hij veertien jaar daarvoor getrouwd was.

‘Wat is er zo bijzonder aan dit boerderijtje, meneer... eh, Wim... Arnolds?’ De lange scrolde op zijn gemak door de foto’s op de display van de camera.

‘Misschien iets om te schilderen...’, waagde Wim te zeggen.

De lange fronste zijn wenkbrauwen. ‘O, kunstschilder misschien? Met wel heel bijzondere connecties, zie ik.’ Hij duwde de camera onder Arnolds’ neus. ‘Politie... ter beveiliging van de schilderskwasten, wellicht?’ lachte de lange vilein. ‘Stommeling, je moet je foto’s wissen voor je op pad gaat.’ Hij schudde meewarig zijn hoofd. De lange hield het team in de voormalige koeienstal een foto van vier agenten in uniform voor die olijk in de lens keken.

‘Een pensioenfeestje van een vriend,’ probeerde Wim. ‘Ik ben amateur...’

De lange kapte hem bruusk af. ‘Wij doen hier zaken, meneer Arnolds. Z a k e n! Met dingen die hier zéér gewild zijn, maar die wij nu jammer genoeg, noodgedwongen, elders zullen moeten voorzetten omdat de politie ons, als ik zo vrij mag zijn te veronderstellen, hier niet meer lang met rust zal laten... Heb ik gelijk? Of heb ik geen gelijk? Nou?’

Wim zweeg.

‘Gelijk ja, en dat is jouw schuld,’ vervolgde de lange. Hij priemde met zijn wijsvinger op Arnolds’ borst. ‘Hoe bent u achter deze locatie gekomen?’ vroeg hij fel. Geen reactie. De lange ging zitten en strekte zijn benen op de tafel voor hem. ‘Meneer Arnolds: namen,

n a m e n, wie heeft u op ons spoor gezet?’

Wilco richtte secuur zijn Browning op Wims linkerbeen. ‘Eerst gaat die knieschijf eraan. Namen, nul’ blafte Wilco.

Een schuine balk zonlicht viel precies in Wims gezicht, door het hoog in de nok van de schuur gesitueerde gevelraam. Ontelbare stofdeeltjes dansten in het schelle middaglicht. Tijdrekken, dacht hij, ze willen namen, ze overdrijven, ze kunnen je niets doen. Plots scheurde de lucht.

De klap op zijn knie was als die van een moker, een ontieliglijke kracht sloeg alle gevoel uit zijn been. Bloed spoot recht omhoog. Een penetrante kruitdamp vulde de ruimte.

‘Namen!’ schreeuwde Wilco. ‘Namen! Wie heeft je hier naartoe gestuurd? Namen, man!’

N a m e n!’

Hevig trillend over zijn hele lichaam verloor Wim het bewustzijn. Ze brachten hem bij door een emmer ijswater over hem heen te kieperen.

‘Volgende ronde, klootzak!’ Wilco klonk sarcastisch. ‘Laten we eens kijken hoe lang jij dit volhoudt. De volgende gaat door je rechterknie. Namen! Nu!’

Wim werd gek van de pijn. Hij gilde. Tranen stroomden over zijn gezicht. Met zijn gelaarsde voet trapte Wilco hard op zijn borst. ‘Namen, één, twee...’ Ondersteund door beide handen richtte hij de revolver recht op Wim.

‘Een beveiligiger,’ krijste Wim. Wilco’s vinger drukte gespannen tegen de trekker. ‘Wie!’

‘Van Drummelen... uit Moergestel’, beet het slachtoffer hem toe. De pijn plantte zich als een razende voort door zijn lijf. ‘Help, help, help me, alsjeblieft!’ krijste hij. Maar ze lieten hem voor oud vuil liggen tegen jerrycans die gevuld waren met chemisch spul voor de vervaardiging van XTC-tabletten. Een zielig hoopje mens, badend in het harde zonlicht, jankend van de pijn, de kring bloed bij zijn been werd groter en groter.

Die avond stopte er aan de rand van Moergestel een zwarte BMW. Twee zwartgeklede mannen beenden in het duister over het pad langs de huizen naar de achterkant van het woonblok. Ze trokken een masker over hun hoofd en klommen behendig over een tuinhek met scherpe punten.

In de keuken van de doorzonwoning stond Anna, een blonde vrouw, de vaat af te ruimen. Opeens trok een boom van een gemaskerde kerel, een Walther in de hand, met een ruk de keukendeur open. Gillend liet de vrouw een aardewerksoepkom en haar theedoek op de grond vallen, de brokstukken van de kom vlogen naar alle kanten.

‘Waar is je vent?’

Ze zei niets, stond alleen maar hard te gillen. De kerel haalde nonchalant zijn schouders op, deed twee forse stappen voorwaarts en stond in de huiskamer.

Op het moment dat zijn vrouw begon te gillen, wist de beveiligiger Hans van Drummelen: dit is faliekant mis. Hij stopte met het voeren van de vissen in het aquarium, draaide zich om naar de gangdeur en greep de kruk. De gemaskerde vuurde. De kogel ging dwars door het aquarium. Water, vissen, namaakrotsen, slierten wier, alles golfde onder een glinsterende glaswolk door de woonkamer. Hans rende de voordeur uit. Bij het oversteken van de straat suisde een kogel rakelings langs zijn hoofd. Hij vluchtte het bos in, waar hij verdween tussen de dicht opeen staande bomen en struiken.

De schutter vloekte hartgrondig. ‘Godverdomme, zal je ze straks horen.’

Zijn handlanger temperde zijn misnoegen. ‘Dik het in godsnaam niet aan.’

‘Wat doen we nou?’ merkte zijn compagnon op.

‘Jij blijft hier. Ik ga die teef straffen.’

Anna móest weg. Ze klom op het tuinkek met scherpe punten. Die waren er niet voor de sier op aangebracht. Juist uit veiligheidsoverwegingen had haar man voor die scherpe punten gekozen. Vanaf hier was het een sprongetje van niets naar de veiligheid van het donkere bos. Zenuwachtig zwaaide ze een been over het hek. Maar in dit soort situaties zijn zenuwen nooit goed, ze verloor balans, kwakte pardoos met haar bovenlichaam voorover, waarbij ze de punt van het hek diep in haar rechterdijbeen dreef, spieren, pezen en bloedvaten verwoestend. Als vlees aan een haak hing ze daar, hoofd naar beneden, de punt tot op het femur. Uit de wond kolkte het bloed over haar buik en gezicht. Van achter haar kwamen voetstappen naderbij.

De kerel bukte zich, fluisterde in haar oor: ‘Zozo wijfie, jij hebt al mooi met jezelf afgerekend, hè. Die vent van je hebben we ook al. Blijf jij maar lekker hangen, teef. Straks krijg je een mooi graf. Nee, vrouwtje dit is geen grap.’

Ze staaarde hem aan met grote, angstige ogen, zonder iets te zeggen.

‘Open je mond,’ fluisterde hij.

Ze hield hem dicht. Met zijn sterke, zwart behandschoende hand drukte hij stevig tegen haar mondhoeken. ‘Open,’ beval hij zacht, doch dwingend. De loop van het pistool stak hij naar binnen. ‘Zuig!’

Zij zoog kort, trillend van angst, kreunend van pijn.

Amper een kwartier later arriveerde de politie, op aanwijzing van haar man die via zijn mobiel alarm had geslagen. Vitale delen van Anna’s been

bleken onherstelbaar beschadigd. De chirurg restte niets dan het been te amputeren.

Die nacht stond op de betonstrook van de drugsboerderij, waar doorgaans vrachtwagens parkeerden, een trekker met aanhanger. De kar werd haastig gevuld met dumpzooi, een reactorketel, een diepvriezer en andere spullen uit het lab.

Op hetzelfde moment dat de chirurg de amputatiezaag in Anna's been zette, liep de lange naar de schuur.

'Je lijkt me een aardige vent, Wim,' zei hij vriendelijk. Hij keek vanuit de hoogte naar hem, die daar voor halfdood op de grond lag met om zijn knie een provisorisch verband. Een pakje pijnstillers en een glas water stonden naast hem op de grond.

'Jammer dat je mijn toko hebt verknald, jongen. Heel dom... Maar 't is eenvoudig op te lossen.' Hij haalde een revolver tevoorschijn. 'Ze komen er thuis wel overheen, denk ik....'

'Help me...', stamelde Wim.

'Tuurlijk joh.' De lange haalde de trekker over.

Vlakbij de boerderij verdween de rechercheur in een ondiep graf. Zijn fiets en lege, uit voorzorg vernielde Nikon-camera begroeven ze mee. Bij het krieken van de dag gromde er op deze doorgaans doodstille plek een Doosan rupsmachine, die de boerderij binnen enkele uren verslond.

In het Brabants Dagblad las Sjoerd: Onlangs traceerden agenten bij de voormalige boerderij een provisorisch graf, daarin lag het lichaam van rechercheur W. Arnolds. Tot op heden -, zo luidde het laatste bericht over de zaak in 1999, - zijn er geen verdachten aangehouden.